

Arrest

nr. 222 892 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. MONDELAERS
Kortrijksestraat 177
3010 KESSEL-LO (LEUVEN)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 februari 2019, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster, bijgestaan door advocaat F. JACOBS loco advocaat Y. MONDELAERS en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2012 deed verzoekster, van Slowaakse nationaliteit, een melding van aanwezigheid.

Op 4 juni 2012 diende verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst of werkzoekende.

Op 9 oktober 2012 nam de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

Op 6 maart 2013 diende verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

Op 6 augustus 2013 weigerde de gemachtigde van de burgemeester het verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kreeg een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te maken.

Op 25 maart 2015 diende verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende op grond van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Op 25 juni 2015 weigerde de gemachtigde van de burgemeester het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten waarbij verzoekster een bijkomende termijn kreeg van een maand om de vereiste documenten over te maken.

Op 4 september 2015 weigerde de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 juli 2016 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer op grond van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Op 10 januari 2017 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 maart 2017 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer (bijlage 19).

Op 3 augustus 2017 kreeg verzoekster een E-kaart.

Op 6 februari 2019 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ~~MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN~~

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: V. P., Nationaliteit: Slovakije, Geboortedatum: [...]1993, Geboorteplaats: N. Z., Identificatienummer in het Rijksregister: 93091361640, Verblijvende te: [...] LEUVEN.

~~*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*~~

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 07-03-2017 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer.

Ter staving van haar aanvraag legde zij een arbeidsovereenkomst, loonfiches van interim tewerkstelling en arbeidsovereenkomsten van interim tewerkstelling voor.

Zij werd op 03-08-2017 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Betrokkene werd op 22-11-2018 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke

bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Betrokkene tekende ons schrijven op 11-01-2018 waarna zij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Betrokkene legt vervolgens een brief van het UZ te Leuven waaruit blijkt dat zij borstvoeding geeft, een brief van een huisarts waaruit blijkt dat zij op 24-05-2018 bevallen is, bewijzen van inschrijving als werkzoekende van de VDAB, een OCMW-atteest waaruit blijkt dat zij financiële steun ontvangt en haar C4 voor.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 31-10-2017.

Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980 kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter ruimschoots overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht als werknemer niet langer behouden.

Aan de hand van haar bewijzen van inschrijving als werkzoekende van de VDAB kunnen we afleiden dat betrokkene momenteel werkzoekende is.

Om te voldoen aan de voorwaarden als werkzoekende dient betrokkene enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. Aan deze voorwaarde werd voldaan.

Anderzijds dient zij echter ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Hierover valt het volgende op te merken.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het verleden reeds tewerkstellingen via interim arbeid bekomen heeft. Haar laatste dag van officiële tewerkstelling dateert intussen echter al van 31-10-2017. Vanaf dan is betrokkene er klaarblijkelijk niet meer in geslaagd nog een tewerkstelling te kunnen bemachtigen. Zij toont ook niet aan dat zij nog steeds actief op zoek is naar een job. Zij toont bijvoorbeeld niet aan te solliciteren en zij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er binnenkort verandering zal komen in haar situatie van werkloosheid door bijvoorbeeld een bewijs van een positief afgeronde sollicitatieprocedure, een werkbelofte, ... of een ander bewijs voor te leggen waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene binnenkort aan de slag zal kunnen gaan.

Het is niet omdat betrokkene in het verleden al gewerkt heeft dat we er automatisch kunnen van uitgaan dat betrokkene opnieuw tewerkgesteld zal worden in de nabije toekomst zonder enig bewijs dat zij tenminste actief op zoek is naar een nieuwe tewerkstelling en een reële kans maakt om aangenomen te worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 24-05-2018 bevallen is.

Men kan stellen dat het aannemelijk is dat betrokkene, gezien haar bevalling, een tijdje niet in staat is geweest om te werken maar er dient wel opgemerkt te worden dat zij intussen wel in staat zou moeten zijn om op zijn minst actief naar werk te zoeken.

In zijn geheel dienen we te concluderen dat de voorgelegde bewijsstukken zeer pover zijn. Er kan uit geen enkel bewijsstuk afgeleid worden dat betrokkene effectief gesolliciteerd heeft naar een job. Betrokkene toont enkel aan ingeschreven te zijn bij de VDAB als werkzoekende.

Verder getuigt er niets van enige actieve inspanning van betrokkene om verandering te brengen in haar situatie van werkloosheid.

Klaarblijkelijk heeft zij zelf ook weinig vertrouwen in haar tewerkstellingskansen daar zij zich reeds sinds september 2017 genoodzaakt voelde om zich te beroepen op het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien.

Gezien al deze elementen is het derhalve niet onredelijk te stellen dat haar reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier. Bijgevolg kan zij het verblijfsrecht als werkzoekende evenmin behouden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Het betreft een volledig leefloon als persoon met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40 § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15-12-1980.

Bijgevolg kan zij het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen onmogelijk behouden.

Er blijkt ook nergens uit het administratief dossier dat de partner van betrokkene "D. M. – 93052038137" enige bron van inkomsten zou hebben. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij niet officieel tewerkgesteld is daar er geen dimona melding voor hem werd doorgegeven aan de RSZ, noch is betrokkene gemeld bij het Algemeen Repertorium der Zelfstandige Arbeiders, noch is hij gemeld in het limosa kadaster. Uit het administratief dossier blijkt dus op geen enkele wijze dat er alsnog sprake kan zijn van dergelijke bestaansmiddelen waardoor zij toch het verblijfsrecht zou kunnen behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 § 4 van de wet van 15-12-1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan bewijs hiervan niet worden vastgesteld.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 22-11-2018 (betekend op 11-01-2018) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42bis § 1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier.

Betrokkene toont enkel aan op 24-05-2018 bevallen te zijn. Alhoewel er rekening werd gehouden met het feit dat dit haar een tijdje in de onmogelijkheid heeft geplaatst om te werken, dient men toch te concluderen dat een zwangerschap en bevalling geen uitsluitend geeft wat betreft het dienen te voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Te meer omdat betrokkene intussen al iets meer dan 8 maand geleden bevallen is en intussen weldegelijk in staat zou moeten zijn om te kunnen aantonen opnieuw te voldoen aan de voorwaarden.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met artikel 42bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Daarnaast wordt er aan betrokkene ook geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten waardoor haar gezinsleven niet in het gedrang komt.

Mochten er toch humanitaire elementen aanwezig zijn waardoor een intrekking van het verblijfsrecht niet gerechtvaardigd zou zijn, kunnen we enkel concluderen dat deze niet blijken uit het administratief dossier en dat het de nalatigheid van betrokkene is die er in dat geval voor gezorgd heeft dat er geen rekening kan gehouden worden met eventuele andere humanitaire elementen bij gebrek aan het voorleggen van bewijzen hiervan.

Hierbij werd rekening gehouden met de in artikel 42bis § 1, 2° van de wet van 15-12-1980 vermelde omstandigheden. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel en gezien betrokkene reeds sinds 01-09-2017 leefloon geniet is het niet onredelijk te stellen dat haar situatie geen tijdelijk karakter betreft. De duur van haar verblijf in België, noch haar persoonlijke situatie vormen een element waardoor zij het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden. Betrokkene heeft er oorspronkelijk zelf voor gekozen het verblijfsrecht te bekomen op basis van een tewerkstelling in België. Zij zou dus in staat moeten zijn in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Dat zij korte tijd niet in staat geweest is om te werken gezien haar bevalling verandert niets aan dit feit gezien dit maar een tijdelijke situatie betrof en betrokkene 8 maand na haar bevalling nog steeds moet steunen op de Belgische staat om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien, zonder enige indicatie dat hier weldra verandering in zal komen. Men kan dus weldegelijk stellen dat betrokkene een langdurige en onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het rijk en dat er geen sprake is van een tijdelijk karakter van de moeilijkheden van betrokkene om in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Ze voert eveneens machtsafwending aan.

Verzoekster licht dit middel toe als volgt:

“Aangezien dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom – in het administratief dossier - moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat de motivering in de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite volstrekt onaanvaardbaar is;

Dat na aandachtige lezing van de motivering men niet anders kan besluiten dat het verblijfsrecht wordt aangewend om verzoekster vooral financieel te treffen om haar zo aan te porren om aan het werk te gaan en/of werk te zoeken;

Dat dit goed tot uiting komt in de volgende zin (laatste pagina van de beslissing – derde alinea):

“Daarnaast wordt er aan betrokkene ook geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten waardoor haar gezinsleven niet in het gedrang komt.”

Dat deze stellingname niet rechtslogisch is omdat, enerzijds, de overheid een beslissing neemt die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden maar tegelijkertijd diezelfde overheid stelt dat om uw gezinsleven niet te storen we onze beslissing wel niet al te serieus gaan nemen en u geen bevel zullen geven om het grondgebied ook effectief te verlaten;

Dat het vreemdelingenrecht kennelijk wordt aangewend om vooral stoemelings onrechtstreeks andere sociale rechten (in casu, leefloon) te fnuiken (zie ook middel 2); Dat dit bovendien een vorm van machtsafwending is;

Dat bovendien ook in de feiten geen evenwichtige toedracht wordt gegeven en daardoor de situatie in feite eveneens onaanvaardbaar is;

Dat verzoekster sinds 2000 in België woont (bijna 20 jaar);

Dat zij de zorg draagt voor 3 jonge kinderen waaronder 1 boorling (die net als de vader de Belgische nationaliteit heeft);

Dat in de motivering van de bestreden beslissing kennelijk doelbewust - want raadpleegbaar in het administratief dossier - men nalaat te zeggen dat verzoekster de zorgtaak van 3 jonge kinderen op zich neemt hetgeen de facto ook arbeidsparticipatie is maar tegelijkertijd de participatie op de arbeidsmarkt sterk bemoeilijkt;

Dat zij recent zwanger was;

Dat zij momenteel op een wachtlijst staat voor een kribbe en dat dit haar perspectieven op de arbeidsmarkt bemoeilijkt;

Dat haar nieuwe partner waarmee zij nu een boorling heeft wel werk zocht en nu werkt;

Dat de vader van verzoekster haar twee oudste kinderen het volledig laat afweten, er geen secundair verblijf is voor hem, en verzoekster de volledige zorgtaak (samen met de nieuwe partner en vader van haar jongste kind) op zich neemt;

Dat verzoekster ingeschreven staat als werkzoekende en dit ook niet betwist;

Dat er tegenindicaties zijn die maken dat het toegekend verblijf als EU-burger niet zomaar kan ontnomen worden (en dat hier in de bestreden beslissing ook al op wordt geanticipeerd);

Dat gelet op de feiten - alles in acht genomen - verzoekster geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk - integendeel;

Dat verzoekster zich wel degelijk bevindt in een situatie zoals vermeld in art. 24, bis §2 1° en 2° V.w.

Dat gelet op bovenvermelde omstandigheden de bestreden beslissing schendt:

-de materiële motiveringsplicht;

-het verbod op machtsafwending;

-art. 42bis Vw.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden

onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit de voorgaande bepalingen blijkt dat de gemachtigde dus een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster indien niet langer voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, bijgevolg als verzoekster niet langer als werknemer kan beschouwd worden, of als zelfstandige, als werkzoekende, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen of als student. Verzoekster verkreeg het verblijf als werknemer, maar de gemachtigde stelde vast dat verzoekster sedert 31 oktober 2017 niet meer tewerkgesteld is. Hij kreeg eveneens de informatie van de Kruispuntbank dat verzoekster financiële steun ontvangt van het OCMW. Hierop heeft de gemachtigde een schrijven gericht aan verzoekster van 22 november 2018, waarin duidelijk werd gecommuniceerd dat uit het dossier niet langer vast te stellen was dat verzoekster nog voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden, waardoor werd overwogen een einde te maken aan haar verblijf op basis van artikel 42bis, § 1 of artikel 44, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster werd opgeroepen om binnen de 15 dagen bewijzen voor te leggen waaruit kan blijken dat ze toch nog aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 voldoet, die gedetailleerd werden opgesomd in dit schrijven. De gemachtigde stelt duidelijk dat indien een gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie als hoofdactiviteit blijkt, zij het recht op verblijf kan verliezen. Daarnaast wordt ook uitdrukkelijk gewezen op humanitaire elementen die kunnen voorgelegd worden waarmee de gemachtigde rekening moet houden of bewijzen overeenkomstig artikel 42bis, § 2 of artikel 44, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens is niet betwist dat verzoekster de volgende stukken heeft voorgelegd:

- een brief van het UZ te Leuven van 27 mei 2018 waaruit blijkt dat verzoekster borstvoeding geeft
- een brief van een huisarts van 25 juni 2018 waaruit blijkt dat verzoekster op 24 mei 2018 bevallen is
- bewijzen van inschrijving als werkzoekende van de VDAB
- een OCMW-attest waaruit blijkt dat verzoekster financiële steun ontvangt
- een C4 met als vermelding 8 oktober 2017 als einddatum van de tewerkstelling

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde in detail waarom verzoekster niet meer als werknemer kan worden beschouwd, noch als (actief) werkzoekende, noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen die niet ten laste vallen van de Belgische overheid. De gemachtigde gaat daarbij ook in op de eventuele bestaansmiddelen van haar Slowaakse nieuwe partner, de heer D.M. Verder onderzoekt de gemachtigde dan nog de eventuele humanitaire elementen die zich kunnen verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht en gaat hij in op de in de wet voorziene mogelijke

uitzonderingsgrond op grond van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Alles in overweging genomen, beëindigt de gemachtigde het verblijf van verzoekster maar legt haar uitdrukkelijk geen bevel op om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster stelt dat de beslissing in rechte en in feite volstrekt onaanvaardbaar is. Uit de motivering blijkt volgens haar dat het verblijfsrecht wordt aangewend om haar financieel te treffen en aan te porren om aan het werk te gaan of werk te zoeken. Dit komt volgens haar tot uiting nu de gemachtigde uitdrukkelijk geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft teneinde haar gezinsleven niet in het gedrang te brengen. Verzoekster ziet daarin dat de gemachtigde zijn beslissing niet al te serieus neemt en het vreemdelingenrecht aanwendt om onrechtstreeks andere sociale rechten zoals het leefloon te fnuiken. Ze ziet hier zelfs machtsafwending in.

De Raad stelt vast dat er slechts sprake van machtsafwending kan zijn wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739).

De Raad volgt in het geheel niet dat in casu machtsafwending aan de orde zou zijn. Waar verzoekster immers stelt dat de gemachtigde het vreemdelingenrecht aanwendt “om haar aan te porren” aan het werk te gaan of werk te zoeken, gaat ze er in het geheel aan voorbij dat ze wel degelijk omwille van haar hoedanigheid als werknemer haar verblijfsrecht had verworven. De gemachtigde heeft dan ook, zoals uitdrukkelijk aangestipt in de bestreden beslissing, conform artikel 42bis van de Vreemdelingenwet de wettelijke mogelijkheid te controleren of nog steeds aan de grondvoorwaarden voor dit verblijfsrecht is voldaan. Het feit dat de gemachtigde van die mogelijkheid gebruik maakt en moet vaststellen dat verzoekster reeds sedert 31 oktober 2017 niet meer werkt en ook na haar bevalling op 24 mei 2018 gedurende acht maanden niet meer actief op zoek is gegaan naar werk en geen enkel bewijs kan voorleggen dat ze effectief heeft gesolliciteerd, en hier de bij wet voorziene gevolgen aan koppelt, is wel degelijk “rechtslogisch”. Het feit dat de gemachtigde weliswaar door nazicht van het dossier vaststelt dat verzoekster op het grondgebied kinderen heeft en meent dat omwille van het gezinsleven passend is geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, kan bezwaarlijk gezien worden als het niet serieus nemen van de beëindiging van het verblijfsrecht. Het beëindigen van het verblijfsrecht enerzijds en het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten zijn wel degelijk twee onderscheiden beslissingen waaraan verschillende overwegingen ten grondslag liggen. De gemachtigde geeft immers op grond van artikel 54 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het Vreemdelingenbesluit) bij de beëindiging van een verblijfsrecht enkel “zo nodig” het bevel om het grondgebied te verlaten af. Verzoekster kan de voor haar voordelige beslissing om niet over te gaan tot de afgifte van een bevel omwille van haar gezinsleven, ondanks de beëindiging van haar verblijf, bezwaarlijk als een vorm van machtsafwending afschilderen. Als het gevolg van de bestreden beslissing zou zijn dat verzoekster geen recht meer heeft op leefloon, kan dit opnieuw bezwaarlijk als een “ongeoorloofd oogmerk” van de beslissing worden beschouwd nu juist het verblijfsrecht exclusief steunde op het feit dat zij zich in het Rijk heeft gevestigd als werknemer. Het is juist een geoorloofd oogmerk van de gemachtigde te vermijden dat iemand die in het Rijk verblijfsrecht geniet als werknemer, de facto eigenlijk ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk door het langdurig ontvangen van leefloon, in casu reeds sedert september 2017 en zonder enig bewijs dat verzoekster na de bevalling gedurende 8 maanden enige actieve inspanning heeft gedaan om verandering te brengen in haar situatie van werkloosheid naast het zich inschrijven bij de VDAB.

Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de beschouwingen die verzoekster naar voor brengt in het geheel niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending.

Verder stelt verzoekster dat zij sinds 2000 in België zou wonen, de zorg draagt voor 3 jonge kinderen, waaronder 1 boorling die net als zijn vader de Belgische nationaliteit zou hebben. In de bestreden beslissing zou de gemachtigde doelbewust nagelaten hebben te motiveren over de zorgtaak die verzoekster heeft over drie jonge kinderen. Dit element houdt de facto ook een arbeidsparticipatie in die tegelijk de participatie op de arbeidsmarkt bemoeilijkt. Verzoekster onderstreept dat ze recent zwanger was, ze in de wachtrij staat voor een kribbe en het bijgevolg moeilijk is om te werken. Ze stipt evenwel aan dat haar partner, waarvan ze recent bevallen is, nu wel werkt. Verzoekster verklaart verder dat de vader van de twee oudste kinderen het laat afweten en de volledige zorgtaak op haar valt. Ze stipt aan dat het onbetwist is dat ze ingeschreven is als werkzoekende. Bijgevolg zijn er volgens verzoekster tegenindicaties waaruit blijkt dat een toegekend verblijf als unieburger niet zomaar kan afgenomen worden, waarop in de bestreden beslissing ook wordt geanticipeerd. Verzoekster is van oordeel dat ze

helemaal geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en zich bevindt in een situatie zoals vermeld in artikel “24”bis, § 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad gaat ervan uit dat verzoekster hiermee artikel 42bis, § 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bedoelt en het dus om een materiële mislag gaat.

Verzoekster heeft een punt waar zij stelt dat een toegekend verblijf aan een unieburger niet zomaar kan ontnomen worden. Daarom heeft artikel 42bis van de Vreemdelingenwet ook voorzien dat de gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, rekening moet houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. Verder bepaalt artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet ook uitdrukkelijk de gevallen waarin de unieburger toch zijn verblijfsrecht behoudt zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° als uitzonderingssituaties op de beëindiging.

Verzoekster erkent evenwel zelf dat de gemachtigde hierop ook “heeft geanticipeerd” in de beslissing. Zoals supra reeds aangehaald heeft de gemachtigde voor het nemen van de beslissing verzoekster uitdrukkelijk schriftelijk uitgenodigd om alle mogelijke elementen aan te halen waarmee moet worden rekening gehouden alvorens over te gaan tot het beëindigen van het verblijf en zo nodig een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Verzoekster heeft daarop enkel de volgende stukken voorgelegd: een brief van het UZ te Leuven van 27 mei 2018 waaruit blijkt dat verzoekster borstvoeding geeft, een brief van een huisarts van 25 juni 2018 waaruit blijkt dat verzoekster op 24 mei 2018 bevallen is, bewijzen van inschrijving als werkzoekende van de VDAB, een OCMW-attest waaruit blijkt dat verzoekster financiële steun ontvangt, een C4 met als vermelding 8 oktober 2017 als einddatum van de tewerkstelling. Verzoekster heeft dus bijvoorbeeld niet gewezen op een actieve tewerkstelling van haar nieuwe partner, noch hiervan bewijzen voorgelegd zodat de gemachtigde hier ook geen rekening mee kon houden. Hij heeft blijkens het administratief dossier de DOLSIS-databank geraadpleegd en vastgesteld dat verzoeksters partner niet officieel tewerkgesteld was. Bijkomend blijkt dat verzoekster helemaal niet gewezen heeft op een dergelijk lang verblijf in België, noch op het feit dat zij het zwaar heeft met de zorgtaak voor drie kinderen en een ex-partner die geen zorgtaken opneemt voor de oudste twee kinderen. Ze heeft ook niet gewezen op het feit dat haar jongste kind de Belgische nationaliteit zou hebben, noch dat haar partner de Belgische nationaliteit zou hebben. Nu verzoekster uitdrukkelijk de mogelijkheid heeft gehad elementen aan te halen die zich verzetten tegen de beëindiging van haar verblijf, kwam het haar toe de zorgvuldigheid te hebben hierin volledig te zijn en niet op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift nog nieuwe elementen aan te halen.

Bovendien stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich sedert 2000 op het Belgische grondgebied bevindt. De vroegste sporen gaan terug tot 2012 nu er zich een melding van aanwezigheid (bijlage 3ter) in het dossier bevindt waarin staat geschreven dat verzoekster verklaart in België te zijn aangekomen op 1 maart 2012. Bijgevolg acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft gesteld dat de duur van het verblijf niet van die aard is om de bindingen met het herkomstland te verliezen.

Ook al blijkt uit het administratief dossier wel dat de gemachtigde kennis had van het feit dat verzoekster drie minderjarige kinderen heeft, blijkt eveneens dat de gemachtigde uitdrukkelijk omwille van het gezinsleven geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven. De gemachtigde had geen kennis van eventuele problemen met de ex-partner zodat hij hier ook geen rekening mee kon houden en de Raad zich ook dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing voor de beoordeling van de wettigheid van die beslissing. Verder is de gemachtigde uitgebreid en op redelijke wijze ingegaan op de zwangerschap en bevalling van verzoekster. Zo stelt de gemachtigde dat het aannemelijk is dat verzoekster gezien de bevalling op 24 mei 2018 een tijdje niet in staat is geweest om te werken, maar merkt hij op dat verzoekster intussen wel in staat had moeten zijn om minstens actief naar werk te zoeken. De gemachtigde heeft vastgesteld dat er niets getuigt van enige actieve inspanning om verandering te brengen in haar situatie van werkloosheid omdat er uit geen enkel bewijsstuk kan afgeleid worden dat verzoekster effectief gesolliciteerd heeft naar een job sedert het ogenblik dat ze haar laatste tewerkstelling kwijt was. Verder herhaalt de gemachtigde dat verzoekster heeft aangetoond bevallen te zijn op 24 mei 2018, dat ermee rekening wordt gehouden dat dit haar een tijdje in de onmogelijkheid heeft geplaatst om te werken maar dat een zwangerschap en bevalling geen uitsluitel geven wat betreft het dienen te voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Hierbij benadrukt de gemachtigde dat verzoekster intussen al iets meer dan 8 maanden geleden is bevallen en intussen in staat zou moeten zijn opnieuw te kunnen voldoen aan de voorwaarden. De Raad acht deze redenering niet kennelijk onredelijk. Er blijkt uit het administratief

dossier inderdaad niet dat verzoekster, naast het zich louter inschrijven bij de VDAB, enige sollicitatiebrief kon voorleggen sedert haar bevalling. De gemachtigde heeft inderdaad acht maanden na de bevalling gewacht en dit na te zijn geïnformeerd door de Kruispuntbank dat verzoekster reeds vele maanden financiële steun ontvangt van het OCMW, om over te gaan tot het beëindigen van haar verblijf verkregen als werknemer.

Waar verzoekster aangeeft dat haar huidige partner Belg zou zijn en haar jongste baby bijgevolg ook, blijkt dit niet uit het administratief dossier. Uit het dossier blijkt dat haar partner de Slowaakse nationaliteit heeft. Hieromtrent ter zitting naar opheldering gevraagd, stelt verzoekster enkel dat haar huidige partner een E+ kaart heeft maar erkent zij dat hij (nog) niet de Belgische nationaliteit heeft en bijgevolg dus ook haar jongste kind niet. Het verzoekschrift wordt op dit punt dus uitdrukkelijk tegengesproken ter zitting.

Waar verzoekster nog stelt dat zij zich wel degelijk bevindt in een situatie zoals vermeld in artikel 42bis, § 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, kan de Raad niet volgen.

Verzoekster licht op geen enkele wijze toe, noch toont zij aan, dat zij als gevolg van een ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij het aanvoeren van de schending van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Een zwangerschap kan niet als een ziekte of een ongeval met tijdelijke arbeidsongeschiktheid tot gevolg worden beschouwd dermate dat verzoekster dit niet op ernstige wijze kan aanvoeren. Wat betreft de tweede situatie, met name de situatie van iemand die zich, na ten minste een jaar te hebben gewerkt, in een toestand bevindt van onvrijwillige werkloosheid en zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling heeft ingeschreven, blijkt dat de gemachtigde van oordeel was dat verzoekster zich niet in die situatie bevindt, nu hij heeft gemotiveerd over de derde uitzonderingssituatie zoals voorzien in artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan evenwel ook geen belang aantonen bij het feit dat de gemachtigde niet direct de tweede uitzonderingssituatie lijkt onderzocht te hebben omdat verzoekster daarvoor aan drie cumulatieve voorwaarden moet voldoen, ten minste 1 jaar hebben gewerkt, zich bevinden in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en ingeschreven zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Het is niet betwist dat verzoekster bewijzen van inschrijving als werkzoekende van de VDAB heeft voorgelegd maar het blijkt wel duidelijk uit de motieven dat de gemachtigde niet aanneemt dat verzoekster zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid bevindt. Verzoekster heeft weliswaar een C4 voorgelegd met als vermelding 8 oktober 2017 als einddatum van de tewerkstelling maar de gemachtigde komt uitvoerig terug op het feit dat zij sedertdien niet meer heeft gewerkt, noch kan aantonen op zijn minst actief naar werk te hebben gezocht sedert haar bevalling op 24 mei 2018. De gemachtigde stelt duidelijk dat er niets getuigt van enige actieve inspanning van verzoekster om verandering in haar situatie van werkloosheid te brengen. De Raad heeft dit standpunt supra reeds redelijk bevonden en stelt vast dat dit ook steunt op de stukken in het administratief dossier.

Verzoekster heeft geen belang bij het aanvoeren van de schending van artikel 42bis, § 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad is eveneens van oordeel dat uit het eerste middel niet blijkt dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is deels ongegrond, deels onontvankelijk.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij licht het tweede middel toe als volgt:

“Aangezien artikel 8 E.V.R.M. het volgende stelt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Dat er in casu, moeilijk kan betwist worden dat er een gezinsleven is - verzoekster woont met haar nieuwe vriend op eenzelfde adres samen met drie kinderen (twee uit de vorige relatie van verzoekster en één gemeenschappelijk kind);

Dat, nogmaals (zie 1ste middel), in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“Daarnaast wordt er aan betrokkene ook geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten waardoor haar gezinsleven niet in het gedrag komt.”

Dat kennelijk het vreemdelingenrecht zo hanteren om verzoekster en haar gezin alleen maar financieel te treffen en zo enkel een zijeffect te beogen, met name geen leefloon meer toekennen, gezien kan worden als een onrechtmatige inmenging in het gezinsleven;

Dat in concreto dit betekent:

- dat verzoekster zonder inkomen valt;*
- dat zij zonder persoonlijke financiële middelen wordt gezet en zo met haar in de opvoeding van haar drie kinderen (waaronder één boorling) wil raken;*
- dat de nieuwe partner werkt maar het inkomen onvoldoende is en verzoekster niet kan gaan werken omdat zij op een wachtlijst staat voor een kribbe;*

Dat, ofschoon dit geen bevel geven is om het grondgebied te verlaten, dit wel degelijk een inmenging is in het normale gezinsleven;

Dat de overheid aldus artikel 8 E.V.R.M. schond;”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De Raad stelt vooreerst vast dat de gemachtigde niet heeft betwist dat verzoekster een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België nu hij uitdrukkelijk motiveert dat hij daarom geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft. Bij een beëindiging van het verblijf is het eveneens onbetwist dat er sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven. Een inmenging in het gezinsleven is evenwel in lijn met artikel 8 van het EVRM als het voldoet aan de legaliteitsvereiste, proportionaliteitsvereiste en een legitiem doel beoogt. Het is duidelijk dat de gemachtigde zich beroept op een bij wet voorziene bepaling, met name artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Ook het legitiem doel, met name het belang van het economisch welzijn van het land is duidelijk. Daarnaast is de Raad eveneens van oordeel dat de inmenging proportioneel is en er blijkt dat de gemachtigde bij zijn beslissing met alle door hem gekende dienstige elementen, die pleiten in het voordeel van verzoekster, heeft rekening gehouden.

Nu de gemachtigde geen bevel om het grondgebied te verlaten oplegt, heeft hij er wel uitdrukkelijk voor geopteerd de eenheid van het gezin te vrijwaren, hetgeen reeds aangeeft dat hij oog heeft gehad voor de belangen van verzoekster en niet uitsluitend oog heeft gehad voor de economische belangen van het land. De Raad volgt verzoekster niet waar zij van oordeel is dat het feit dat zij als gevolg van de beslissing geen recht meer zou hebben op leefloon een onrechtmatige inmenging zou uitmaken in haar gezinsleven. Opnieuw gaat verzoekster er helemaal aan voorbij dat haar verblijfsrecht geheel steunde op haar hoedanigheid als werknemer in België. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat zij, na het langdurig ontvangen van leefloon, ook nadat zij is bevallen en terwijl ze geen enkel concreet sollicitatiebewijs kan voorleggen voor een periode van 8 maanden na de bevalling, nog steeds als werknemer of als werkzoekende zou moeten worden beschouwd. Zoals reeds supra gesteld is het een geoorloofde betrachting van de gemachtigde om te vermijden dat iemand die in het Rijk verblijfsrecht geniet als werknemer, de facto ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Waar verzoekster stelt dat ze niet kan gaan werken omdat ze op de wachtlijst staat voor een kribbe, is dit een element dat zij niet eerder aan de gemachtigde heeft kenbaar gemaakt, ook al kreeg ze daar duidelijk de mogelijkheid voor met het schrijven van de gemachtigde van 22 november 2018, zodat hij dit dan ook niet in zijn afweging heeft kunnen betrekken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ze licht het derde middel toe als volgt:

"Aangezien artikel 41 van het Europees Handvest het volgende recht behelst: "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen";

Dat dit artikel geldt voor "de instellingen, organen en instanties van de Unie", maar krachtens de toelichting bij dit artikel is het recht op behoorlijk bestuur door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een "algemeen rechtsbeginsel" (Luc DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, 2012, 443);

Dat uit de motivatie van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de overheid laat uitschijnen dat - op basis van juist een grondige lezing van het administratief dossier - er zaken kunnen uit worden afgeleid die er op wijzen dat in onderhavig geval humanitaire redenen aanwezig zijn;

Dat indien een overheid zulk vaststelt deze verzoekster een EU-onderdaan had moeten horen alvorens een nadelige individuele maatregel te nemen;

Dat na het horen van verzoekster (als sinds 2000 in België - 3 kinderen waarvan 2 schoolgaand - één boorling, een gemeenschappelijk kind met Belgische partner samenwonend op één adres), verzoekster deze humanitaire situatie uit de doeken had kunnen doen;

*Dat verzoekster niet conform art. 41 werd gehoord;
Dat artikel 41 van het Europees Handvest wordt geschonden;”*

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoekster kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt het verblijf van een unieburger beëindigd op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 14 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (de Burgerschapsrichtlijn). Bijgevolg is het unierecht van toepassing en kan verzoekster zich beroepen op het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur.

In casu is de Raad van oordeel dat verzoekster naar behoren en daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen van de gemachtigde haar standpunt kenbaar te maken. Zoals supra reeds aangehaald richtte de gemachtigde een duidelijk schrijven aan verzoekster waaruit bleek dat werd overwogen haar verblijf te beëindigen en waarin ze uitdrukkelijk werd uitgenodigd humanitaire elementen voor te leggen die zich daartegen kunnen verzetten met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen. Verzoekster heeft hier ook gebruik van gemaakt en verschillende stukken voorgelegd. Het horen kan ook op schriftelijke wijze gebeuren, zoals in casu.

Een schending van het hoorrecht of van artikel 41 van het Handvest blijkt dan ook niet.

Ten overvloede, waar verzoekster opnieuw aanstipt dat ze sedert 2000 in België verblijft en een gemeenschappelijk kind heeft met een Belgische partner, haalde de Raad reeds aan dat uit geen enkel stuk blijkt dat verzoekster voor 2012 zich in België bevond. Daarnaast heeft verzoekster ter zitting zelf erkend dat haar partner nog niet de Belgische nationaliteit heeft.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES